

Arrest

nr. 40 613 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 11 januari 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 28 november 1998 België binnen en dient een asielaanvraag in op 1 december 1998.

Op 8 januari 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 september 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 3 december 2001 neemt de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelt een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 5 maart 2002 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij aan verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Bij arrest van de Raad van State nr. 140 588 van 14 februari 2005 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 april 2002 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 februari 2003 dient verzoeker een aanvulling in op deze aanvraag.

Op 21 mei 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 11 augustus 2003 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 23 augustus 2003 dient verzoeker bijkomende stukken in.

Op 15 april 2005 en 8 juli 2005 dient verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag van 26 april 2002.

Op 7 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 26 april 2002 onontvankelijk wordt verklaard en wordt verzoeker verzocht gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2002.

Op 28 november 2005 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2006 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Brussel de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag omdat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres woont.

Op 15 maart 2006 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 25 januari 2007 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 26 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Er wordt tevens opdracht gegeven om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat dit bevel aan verzoeker ter kennis is gebracht.

Op 25 augustus 2008 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 mei 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Brussel de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag omdat verzoeker niet op het opgegeven adres woont.

Op 18 juni 2009 dient verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt beschouwd als een aanvulling op de aanvraag van 18 juni 2009.

Op 21 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van juni 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.06.2009 werd ingediend door:

B., B. (R.R.: 067010245130)

nationaliteit: Bhutan

geboren te G. op 02.01.1967

opgegeven adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene/n vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van een asiel aanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene beweert op 22.06.2009 in zijn aanvraag tot regularisatie dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België omdat hij van Bhutaanse nationaliteit is en er geen nationale autoriteiten zijn waarop hij zich zou kunnen beroepen om een identiteitsdocument aan te vragen. Betrokkene geeft op datum 20.10.2009 zelf toe dat hij de Nepalese nationaliteit bezit. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen bij zijn eigenlijke aanvraag dd 22.06.2009, wordt derhalve niet aanvaard door onze dienst.

Betrokkene diende op 22.08.2009 een aanvraag tot regularisatie in. Op 20.10.2009 stuurt betrokkene een actualisatie van deze aanvraag rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze actualisatie legt hij een kopie voor van zijn identiteitsbewijs, namelijk een Nepalees paspoort. Echter, artikel 9bis stelt uitdrukkelijk dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het ID-stuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het ID-stuk beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid, en dit wordt dit bijgevolg niet aanvaard door onze dienst."

Op 11 januari 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat hij geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring deels wordt ingewilligd en deels verworpen. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan waarin hij ondermeer het volgende aanvoert:

"Tweede middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de omzendbrief 21.06.2007 (punt II C 1b):

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

De Omzendbrief van 21.06.2007 bepaalt het volgende:

'b) Identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor;

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die op geldige wijze aantoont dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.'

(...)

Bovendien heeft verzoeker op 20.10.2009 een nieuwe aanvraag gericht aan dienst vreemdelingenzaken met actualisatie waarbij verzoeker zijn paspoort voegde, dit wordt niet betwist, en waarin eveneens uitleg werd gegeven waarom verzoeker zijn paspoort nu wel voorlegde. Dienst vreemdelingenzaken heeft met deze nieuwe aanvraag en motivering geen rekening gehouden en op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing dat dienst vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de uitleg van de raadsman van verzoeker waarom hij nu pas zijn identiteitsdocument voorlegde. Zie pagina 2 van de aanvraag dat volledig handelt over ontvankelijkheid m.b.t. het identiteitsdocument.

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier totaal geen rekening mee gehouden en zelfs niet geantwoord op de elementen van verzoeker hoewel deze wel degelijk betrekking hadden op de ontvankelijkheid en het identiteitsdocument van verzoeker.

Ten tijde van de aanvraag van verzoeker vroeg hij om vrijstelling maar in zijn actualisatie legde verzoeker zijn paspoort voor. De ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker diende door dienst vreemdelingenzaken beoordeeld te worden op 21.12.2009, datum van het nemen van de beslissing.

Op 21.12.2009 beschikte dienst vreemdelingenzaken immers over een kopie van het paspoort van verzoeker, wat zij duidelijk niet betwisten, dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf.

Het feit dat dienst vreemdelingenzaken de ontvankelijkheid had dienen te beoordelen op het ogenblik van het nemen van haar beslissing d.d. 21.12.2009 blijkt uit het arrest van de RVV d.d. 24.02.2009 inzake arrest nr. 23.525:

"Verzoeker uit kritiek op de omstandigheid dat zijn op het ogenblik van de aanvraag hangende asielaanvraag, niet werd aangenomen als buitengewone omstandigheid. De raad stelt vast dat de redenering van verzoeker niet kan worden gevolgd, immers, ten tijde van zijn aanvraag om machtiging van verblijf was de asielaanvraag van verzoeker inderdaad hangende, maar ten tijde van het nemen van de beslissing inzake zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, was de asielaanvraag reeds afgewezen. De buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. De gemachtigde van de minister kon bijgevolg de buitengewone omstandigheden beoordelen zoals die bestonden op het ogenblik van het nemen van de beslissing inzake de aanvraag. Op dat moment was de asielprocedure van verzoeker afgesloten en kon de gemachtigde van de minister hier als dusdanig naar verwijzen."

Dit arrest dient analoog toegepast te worden op het dossier van verzoeker. Immers de buitengewone omstandigheden slaan eveneens op de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De vereiste van identiteitsdocumenten slaan eveneens op de beoordeling van ontvankelijkheid zodat deze dienden beoordeeld te worden op het ogenblik van de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, zijnde 21.12.2009.

Het identiteitsdocument van verzoeker was op 21.12.2009 aanwezig in het dossier van verzoeker, zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf, zodat bezwaarlijk de aanvraag van verzoeker kon geweigerd worden als zijnde onontvankelijk.

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden zodat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en van de omzendbrief d.d. 21.06.2007"

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf bij de burgemeester kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Uit het administratief dossier en uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Uit de omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 blijkt duidelijk dat artikel 9bis als algemene regel stelt dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. Zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld,

heeft verzoeker nagelaten om de noodzakelijke documenten over te maken bij de aanvraag zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen. Verzoeker kan immers niet dienstig voorhouden dat het gegeven dat hij pas naderhand een kopij van zijn paspoort heeft bijgevoegd, zou moeten volstaan. De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, bepaalt uitdrukkelijk dat de aanvraag onontvankelijk is wanneer de identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld. In de motieven van de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar deze omzendbrief. Deze vereiste wordt terecht gesteld nu bij ontstentenis daarvan de fraudemogelijkheid evident is. Verzoeker geeft inderdaad geen enkele verantwoording waarom hij plots wel een paspoort kan voorleggen. Dit roept uiteraard vragen op. Oordelen dat verwerende partij rekening moet houden met naderhand voorgelegde identiteitsdocumenten zou bovendien inhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor onbepaalde tijd moet afwachten tot wanneer de vreemdeling nog documenten aanbrengt. Aldus zou niet kunnen gestatueerd worden over de ontvankelijkheid van de aanvraag waarbij dan wellicht aan de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de redelijke termijn zou worden verweten.

Het staat dan ook vast dat verzoeker het identiteitsdocument dan wel het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, bij de aanvraag dient te voegen. De bewijslast rust op de aanvrager.

Verwerende partij verwijst nogmaals naar de omzendbrief van 21 juni 2007 waarin vermeld wordt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn of wanneer identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werden of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld”*. Zij voert aan dat deze zienswijze aansluit bij de uitdrukkelijke wil van de wetgever dienaangaande zoals ook blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006. Het is dan ook niet toegelaten om zijn identiteit in etappes te bewijzen of pas nadien een a posteriori motivering toe te voegen, die niet was opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf. De aanvraag werd geheel terecht en conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

3.3. Verzoeker voert in het tweede middel onder meer de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit zich in een van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de stukken van het dossier blijkt het volgende. Bij zijn aanvraag van 18 juni 2009 heeft verzoeker geen identiteitsdocument gevoegd maar gaf hij redenen op waarom hij geen zulk document kon voorleggen.

Verzoeker legde echter, vooraleer er een beslissing werd genomen, als aanvulling van zijn aanvraag een kopie voor van zijn Nepalees nationaal paspoort. Verzoeker legde deze kopie voor op 20 oktober 2009 en de bestreden beslissing werd genomen op 21 december 2009.

In de bestreden beslissing wordt hierover overwogen –naast het hoofdmotief dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde- dat *“artikel 9bis stelt uitdrukkelijk dat de aanvraag slechts kan ingediend worden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Wanneer de vreemdeling een kopie van het ID-stuk niet overmaakt samen met de inleidende aanvraag 9bis maar pas later, als aanvulling op de eerdere aanvraag, bewijst hij geenszins dat hij op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag over het ID-stuk beschikte en voldoet hij dus niet aan deze voorwaarde tot ontvankelijkheid, en dit wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.”*

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). In het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient het bestuur rekening te houden met alle gegevens van het dossier en meer bepaald met de door de aanvrager voorgelegde stukken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 21 december 2009, beschikte over de kopie van het Nepalees nationaal paspoort van verzoeker ingediend op 20 oktober 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden omdat zij meent dat aan deze voorwaarde moest voldaan zijn ten tijde van de aanvraag.

De vraag rijst of een identiteitsdocument een element is dat kan worden ingediend zolang de aanvraag nog in behandeling is ofwel een element dat verplicht aanwezig dient te zijn op het moment van het indienen van de aanvraag. Noch uit de wettekst noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer het bestuur een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (Parl.St. Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 12). Uit deze terminologie vloeit voort dat een vreemdeling in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Uit het advies van de Raad van State bij de wetswijziging blijkt eveneens duidelijk dat *“beschikken”* dient geïnterpreteerd te worden als *“overleggen”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184). De wetgever stelt dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document *“de identiteit onzeker is”* en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St. Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 33).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de

inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd. Noch uit de wettekst noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer het bestuur een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

In de nota verwijst verwerende partij naar de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 om te staven dat identiteitsdocumenten (of een geldige verschoningsgrond om er geen voor te leggen) moeten worden voorgelegd op het moment van de aanvraag. Daargelaten de exacte draagwijdte van deze omzendbrief wijst de Raad erop dat een omzendbrief de voorwaarden gesteld in een wet niet kan verstrengen. Zoals hierboven reeds overwogen, blijkt noch uit de wet noch uit de parlementaire voorbereidingen ervan dat het identiteitsdocument verplicht bij de inleidende aanvraag moet worden gevoegd.

De Raad stelt vast dat wanneer een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat zij geen buitengewone omstandigheden bevat, dit gebeurt bij beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde en niet door de burgemeester. Er is geen enkele wettelijke bepaling voorzien die de burgemeester hiertoe de bevoegdheid zou geven. Ook de bestreden beslissing in casu waarbij een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat zij niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument noch van een geldige motivering die betrokkene toelaat vrij te stellen van deze voorwaarde, is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Er is geen enkele wettelijke bepaling voorzien die de burgemeester toelaat om na te gaan of de ontvankelijkheidsvoorwaarden van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Artikel 9bis bepaalt dat aan twee voorwaarden voldaan moet zijn: de buitengewone omstandigheden en de voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Het nagaan van deze twee voorwaarden is een bevoegdheid van de staatssecretaris of de minister of hun gemachtigde. De enige bevoegdheid van de burgemeester is de aanvraag in ontvangst te nemen en samen met een verslag van de controle van de verblijfplaats eventueel vergezeld van een advies onverwijld over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006).

Er kan dus niet worden aangenomen dat het beschikken over een identiteitsdocument en het bewijzen van buitengewone omstandigheden, ontvankelijkheidsvoorwaarden van die aard zijn dat bij gebreke daarvan geen aanvraag kan worden ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats van de vreemdeling.

Het is uitsluitend de bevoegdheid van de staatssecretaris of de minister of hun gemachtigde om na te gaan of voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals die tot uiting komt in huidig dossier, blijkt dat in het kader van buitengewone omstandigheden wel rekening wordt gehouden met aanvullingen die na de oorspronkelijke aanvraag worden ingediend. Zo werd in casu in de beslissing van 7 september 2005 aangaande de aanvraag van 26 april 2002 rekening gehouden met de aanvullingen die verzoeker had ingediend op 15 april 2005 en 8 juli 2005, alleszins werden deze niet opzij geschoven omdat ze laattijdig zouden zijn ingediend. In de beslissing van 26 november 2007 aangaande de aanvraag van 15 maart 2006 blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de aanvulling van verzoeker ingediend op 25 januari 2007.

De kritiek van verwerende partij dat rekening houden met een later ingediend identiteitsdocument zou *"inhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken voor onbepaalde tijd moet afwachten tot wanneer de betrokkene nog documenten aanbrengt"* gaat niet op. In het kader van de toetsing van de wettigheid van een bestuursbeslissing wordt van verwerende partij niet verwacht dat zij rekening houdt met eventuele toekomstige aanvullingen maar enkel met de stukken die zich effectief in het dossier bevinden. Zoals reeds overwogen, wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Zolang verzoeker geen kopie van zijn nationaal paspoort had voorgelegd, stond niets verwerende partij in de weg om een beslissing te nemen die hierop steunde. Nu verzoeker echter dit

document wel heeft voorgelegd vooraleer een beslissing genomen werd, diende verwerende partij rekening te houden met dit stuk.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 21 december 2009 beschikte over de kopie van het Nepalees nationaal paspoort van verzoeker ingediend op 20 oktober 2009. Ongeacht welke gevolgen verwerende partij zou koppelen aan het gebruik van verschillende nationaliteiten, is er geen reden waarom verwerende partij in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen rekening zou mogen houden met dit stuk. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Gezien dit onderdeel van het tweede middel tot de ruimste vernietiging leidt, dient het eerste middel niet te worden besproken.

3.4. Verzoeker voert geen middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing.

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker wel de schorsing en de vernietiging van *“de mogelijke gevolgen en uitvoeringsbesluiten tot verwijdering die hiervan het gevolg zouden kunnen zijn door de dienst vreemdelingenzaken, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 11.01.2010”*.

Uit het bestreden bevel blijkt dat dit bevel op zichzelf staat en niet het noodzakelijke gevolg is van de beslissing van 21 december 2009. In de motieven van dit bevel wordt immers niet gewezen op de afgewezen aanvraag om machtiging tot verblijf maar wordt verwezen naar de omstandigheid dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 voorziene termijn (artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet) en wordt erop gewezen dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling. Tenslotte wordt erop gewezen dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten op 21 mei 2002 zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt.

Zoals gezegd laat verzoeker in het geheel na om in het verzoekschrift middelen aan te voeren tegen deze beslissing. Daarom alleen reeds is het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker reeds onder de gelding valt van een bevel van 21 mei 2002 en hieraan herinnerd werd op 7 september 2005 zodat de vraag rijst naar het belang dat verzoeker nog zou hebben bij de vernietiging van huidig bevel.

Bij gebrek aan middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2010 dient het beroep te worden verworpen in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen deze beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2010.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET